

ADEM ZAPLLUZHA

**NËPËR
GJYMTYRËT E
MJEGULLAVE**

Redaktor:
Përparim Hysi

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

NËPËR GJYMTYRËT E MJEGULLAVE

ADEM ZAPLLUZHA

NËPËR GJYMTYRËT E MJEGULLAVE

Shoqata e Shkrimtarëve
“Fahri Fazliu”
Kastriot, 2014

NËPËR GJYMTYRËT E MJEGULLAVE TË ADEM ZAPLLUZHËS

(esse)

Nga Përparim Hysi

Të fundit po e them që në fillim: kam njohur një Poet të një shkalle të epërme. E kam fjalën për Poetin Adem Zaplluzha. Jo vetëm e kam njohur, por jam befasuar. Kjo befasi imja është shumë domethënëse. Shkruaj dhe vet poezi, po jam i një "lloji" tjetër: unë kurrë nuk heq dorë nga poezia me rimë dhe kjo ndodh për një arsye të fortë: nuk jam i zoti të ligjëroj në poezi me vargje të lira apo të bardha. Sado që jam i një "mizure" tjetër (ata që nuk më njohin mos më marrin për ndonjë poet kushedi?!!!), e çoj gojën vesh më vesh kur lexoj poetë që të çudisin me poezitë që s'kanë rimë. Po si mos qeshja kur lexoja Majakovskin me " Re me pantallona". Në vizionin tim më dukej sikur Poeti e kish kapur renë prej veshësh dhe po ia "vishte" pantallonat me zor. Dhe ashtu si oreksi që vjen duke ngrënë, zura t 'i doja poetë të tillë. Kjo dashuri imja kish filluar që me Migjenin e Qemal Stafën apo dhe ndonjë poet tjetër, por thashë dikur-dikur se si Janis Ricos zor se do këndonte dikush më bukur. Këtë mendim e pata për "Mëhallat e botës". Mirëpo, dalëngadalë, poezia me rimë sikur po asfiksohej dhe

po dilnin poetë që, me të vërtetë,që të vinin në mendime. Në letërsinë botërore kjo kish ndodhur me kohë, por vërshimi i bukur filloi dhe në letërsinë shqiptare. As pretendoj që njihja Martin Camën (ky as njihet në letërsinë tonë të realizmit socialist), por kur ndodhi "hopi" i bukur letrar me Kadarenë, Agollin, Arapin, Shehun e të tjerë, natyrisht zura ta doja edhe këtë lloj poezie: por duhet theksuar që Kadareja dhe Arapi xhëku e "thyen" atë poezinë me rimë.

* * *

Njeriu plaket duke nxënë,- thotë populli. Dhe unë lexoja dhe ngazëllehesha dhe me këta poetë që "dolën nga ruga e Zotit". Po si ishte e mundur që mos ngazëlleheshe

nga poetë që e rritën cilësisht poezinë e tyre. Tek i lexoja, më dukej se po ua "zhvishja pantallonat reve" të Majakovskit, se kisha parë Moikom Zeqon që i "vishte syze dielli Meduzës së dashuruar"; shihja Dhimitër Pojanakun (theksoj poetin Dhimitër Pojanaku!!!) që i zinte "xhindët prej veshi dhe i bënte të kërcenin polka"; shihja princin e lirikave (mbret i lirikës në vizionin tim është Lasgushi), bohemin e bukur, Frederik Rreshpja që më bënte gati të nisesha fluturim dhe t'ia puthja ballin e vuajtur tek këndonte: "... qante dreri në korie dhe lotët bëheshin shi" apo "... po bien ëndrrat e pyjeve një nga një... ose "... mjegulla e hollë ndan dritares

sime qan me lot shiu. Poeti tjetër i bukur, Faslli Haliti këndonte për pranverën: " sythi shkrin dëborën në zjarrin e lules... Poezia e Faslliut të bënte për vete me mesazhet që jepte: "Njerëz" Ruani njerëzit nga njerëzit! Apo dhe më bukur: " Turmat i ngrenë/ populli ngrihet vet!. Epo daullet bien për ata që kanë veshë dhe jo për ata që veshët i kanë zënë me dyllë. Kjo lloj poezie me kaq mesazhe, pak e nga pak, sikur po merrte domenin edhe në letërsinë tonë. P.sh. Petraq Risto "hipën në një karuselë, që për bosht ka një ylber". Fatmir Terziu "ëndrrat i qep në çarçaf" apo "ishte koha që kafënë për qokë e pinte Atdheu". Në një përmbledhje, me pak fjalë, kjo lloj poezie po lëvrohet çdo ditë e më shumë në mbarë letërsinë shqiptare.

* * *

Çdo njeri që njeh sadopak letërsinë apo historinë e letërsisë shqiptare, është i ndërgjegjshëm që letërsia me vargje të lira apo të bardha, pothuajse, tërësisht është lëvruar në Kosovë. Në Kosovë ka një aradhe poetësh që shkruajnë një letërsi të tillë ku mesazhet, shpesh, fshihen mes kodeve të autorëve që i krijojnë këto poezi. Që shkruanin një poezi të tillë, kuptohet që ishin të shtrënguar nga kondicioni historik i kohës. Natyrisht, nuk është objekt i kësaj eseje vështrimi dhe analiza e një poezie të tillë, por kjo "esse" modeste ime është për të sjellë para jush një Poet që ka bërë emër me poezi të tilla cilësore.

Cilësore nga ana artistike dhe, ca më shumë, me mesazhet që përcjell për lexuesit. E kam fjalën për Poetin **Adem Zaplluzha!** Nuk pretendoj se e njoh mirëfilli poezinë e tij. Por, në iu futa kësaj pune, e bëra veç nga një befasim. U futa në "Google" dhe, kur lexova, se ç'ka bërë ai gjatë gjithë jetës, jo vetëm që u inspirova, por ndjeva që t'më skuqeshin faqet prej turpit. Pashë që, Adem Zaplluzha, qenka sa unë: 71-vjeç! 71-vjeç dhe ka botuar deri tani 110 (po e shkruaj me shkrim:njëqind e dhjetë) libra. Më gjeni gjëkund të gjashmin?! Me aq sa kam lexuar dhe di unë: një bum të tillë ka pasur Lope de Vega në Spanjë! Që të bindeni se shifra që citoj nuk është shpikja ime, sa për një "mbrojtje të vogël nga ç'shkruaj", po ju citoj atë që ka shkruar, Profesor Murat Gecaj: "... Adem Zaplluzha më dhuroi 37 (tridhjetë e shtatë libra!!!). Këto shifra janë shumë kokëforte: janë si një fshat që duket,që nuk donë kallauz. Ka dhe diçka tjetër: libri që ka botuar, së fundi, "Nëpër gjymtyrët e mjegullave" është shkruar brenda muajit mars- prill 2014.

* * *

"Nëpër gjymtyrët e mjegullave" është një libër me gati 90 poezi. Të gjitha shkruar me një gjuhë artistike që ta mbushë trupin me mornica. Figurat artistike (dominojnë metaforat deri hiperbolike) mënd hedhin valle. Ato jo vetëm dominojnë gjithë poezitë por të përdorur me dorë mjeshtri (Poeti ka një poezi të kultivuar që zor se tretet nga çdo

stomak lexuesish) dhe ajo që duhet theksuar është fakti shumë domethënës: asnjëherë, në asnjë prej poezive, Poeti nuk harron të jap mesazhin. Nuk shkruan "mbill e mos korr", por me një qëllim të caktuar. Unë, për fat të keq, nuk e kam librin e tij, por s'kam si mos ndalem në vargje" ...babai im urrente njerëzit që binin në dy gjunjë/... dhe vdiq "vertikalisht"./ ose, kur flet për masakrat në Kosovë" 7 vetë varrosen në një metër katror" Dhe mund të vazhdoj e mund të vazhdoj me citime pa fund. Unë ju siguroj vetëm për një gjë: në do kini fat e ta lexoni librin e fundit të Poetit Adem Zaplluzha, kini për t'u bindur se keni njohur me një Poet që, në se nuk e ka marrë deri tani dafinën e lavdisë, kjo ka ndodhur se ende kritika letrare po bën gjumin e saj letargjik. Kritika, në një farë mënyre, për mua është si ai farmacisti i mirë, që korrigjon doktorin në lëshimin e një recete. Pse fle gjumë kritika, ka dhe inflacion vlerash. Ka ardhur koha që një Poet si Adem Zaplluzha të renditet në Fronin e bukur të Poetëve cilësorë të Shqipësisë. Jo se ka shkruar kaq shumë, por se ka shkruar dhe shkruan aq bukur. Se poezia e tij ka art. Se poezia e tij ka mesazhe. Se poezia e tij është cilësore. Hierarkia e vlerave ka nevojë për t'u rishikuar. Të marrë Cezari atë që i takon. E quaj të vonuar, shumë të vonuar që të lihet në "hije" (vetëm me një çmim karriere e një përkthim në rumanishte) një poet i tillë. Ai e ka bërë dhe vazhdon ta bëjë aq bukur punën e tij krijuese dhe ka përse ta mbaj kokën

lart. Unë (s'jam vetëm unë) pres që Poeti Adem Zaplluzha të marrë atë që meriton.

*Përparim Hysi-Poet
Tiranë, 6 maj 214*

*Në fund ishte fjala
Cikli i parë*

ME ZËRIN E TRISHTË TË ERËS

Ishte natë
Sapo i prekëm tingujt e shiut
Ia behën hingëllimat e mjegullave
Vetëtimat si në ndonjë baladë të vjetër
Zunë të vetëtinë
Nëpër fushat e verbëta

Sërish nata nuk pushon
Dëgjohen lehjet e kometave
Nëpër shuplakat e fjollave
Dynden retë e dyshimta

Hëna rri ulur
Në mendimet e meteorëve
Rri ulur
Dhe i shkulë flokët e argjendta

Nuk prajnë as uturimat e qiellit
Yjet endacak
Bredhin prej një ane
Në anën tjetër të imagjinatës
Nata e dehur
Me një gjym prej argjile të pjekur
Nuk i ndalë serenatat
E posa të nisura të një nate

Shkeli mbi ëndrrën e barit të fishkur
Mëngjesi dhe vesa kolliten
Kanë filluar të kolliten
Edhe fushat
Lumëbardhi ulur mbi gurin
E mallkimit
Bisedon me zërin e brishtë të erës
Dhe i thërret të reshurat

DO E MARR DYNJANË

Një ditë ndoshta të mërkurën
Kur më nuk kthehen
Shirat në gjumin tim
Do i marr ëndrrat e mia
Dhe do dal në rrugë ta marr dynjanë

Një ditë kur etjet ngopen
Me trishtimin tim
Domosdo do i mbushi xhepat
Me mjegulla të bardha
Dhe sërish si kryqin tim
Do e marr dynjanë

Në këtë portret të vjetër
Më kanë mbetur vetëm kujtimet
Si vegimet e largëta
Vegimet më paraqiten në gjumë
Unë veç kam dal nga lëkura ime
Dhe s'di më se ku jam

Ikona e vjetër në murin e kishës
Mbi njëqind vjet gjallë më mban
Por sërish dhe sërish
Nuk jam i rehatshëm
Si mund të jetoj
Pa e marr në sy dynjanë

BUNACA

Hijet janë po ato hije
Me sajesa të njëjta
Siç ishin dikur mendimet e mia
Kur zbresin në fund të gotës
Nuk thyhen shikimet e erës

Dehen me një kupë verë
Dhe se njohin askënd
Kur gjunjëzohen makthet
Por sërish janë hije
Që u përngjajnë kukullave të dyllta

Një kalë i egër
Vrapon nëpër gjelbërimet e luadheve
Njerëzit prej druri i shalojnë hijet
Mëgojëzat përtypin ashtin e lisit
Nga sytë e kaut të moshuar
Si trishtimi pikon nostalgjia

Një milingonë e verdhë
Kalëron mbi flokët e mëndafshita
Të hënës lakuriqe
Në shpirtin e lodhur të anijes
Bunaca për herë të fundit
E lëshoi spirancën e fjalëve

PO QAN NJË ARI I MURRMË

Është një dimër i gjatë
E i pështirë
Era i ka hipur kallkanëve
Dhe i shalon mjegullat e hirta

Jashtë mureve të dhomës
I ka shtrirë duart acari i ngrirë
Degët sajojnë
Një tregim për pranverën

Njerëzit shkelin mbi sintagma
Dhe disa herë në ditë
Si buajt në zgjedhë
I ripërtypin fjalët e veta

Mes parathënieve të shiut
Murrhani bisedon
Me ashtin e një varri
Varrtarët i ka zënë një gjumë i rënd

Mbi një degë të thyer ulliri
Po qan një ari i murrmë
Pjalmi i borës
Luan tangon e parë me këtë dimër

KËTU NË BALLKAN

Ky shi imcak
Mbase nuk është i fshatit tim
Kush e di se nga është nisur
Bredh tok me mjegullat e verdha
Mbi flokët e gjelbërimit

Netëve të vona e të përgjumura
Kur flenë këndesat
Stërkalat zgjohen jerm
Dhe ecin mbi çatitë e rrënuara
Ecin deri në fund të një sintagme

Njerëzit kalojnë kokulur
I kanë humbur të gjitha shpresat
Ecin si bohemët nën urat
E thyera të Lumëbardhit
Pambarimisht
Ecin nëpër kujtesën e ujit

Kur ikin dimrat
Këtu zë fill e bie një borë e kuqe
Muret e rrugicave të ngjyrosura
Me ngjyrë të zezë dheu
I hapin arkapitë e mbyllura

Atje tej bjeshkëve
Duket qartë se si ecën pranvera
Ecën me flokët e shprishura
Këtu në Ballkan
Sa ora ndryshojnë stinët
Për të mirë ose për të keq

KUR IKIN ZOGJTË

Po më hanë ky qiell i huaj
Ethet e kësaj nate
Kurrsesi s'paskan të ndalur
Nga shija e një molle të thartë
Më janë mpirë dhëmbët

Vapa po i kafshon dhëmballët e erës
Brenda kësaj dhome
Ka hyrë një dimër i huaj
Cila na qenka kjo stinë
Që kaq shumë po i përngjan kallkanëve

Një plep mbeti pa asnjë gjeth
Po ikin edhe çafkat
Me mjegullat
Nëna ime po ikin mëllenjat
Nga fushat e kalbura të kujtesës

Kosa e topitur bisedon me barin
Sytë e verbët të degëve lotojnë
Dënesin rrënjët tok me rrëshirën
Kësaj rruge të huaj në xhepin tim
I paskan ikur zogjtë prej argjile
Prishtinë, 27 mars 2014

DEHJA DHE ASKUSH TJETËR

Nën hijen e një peme të moçme
Pash siluetën time
Flokët e thinjura të trishtimit
Ngarkuar me lot
Pash edhe hënën e molisur
Duke çapitur nëpër degët e mjegullave

Ishte një natë e ngarkuar me mall
Ti ishe në qytetin tënd
Kurse unë nëpër kafenetë
E qytetit buzë kalasë
Unë gota e dehur e verës
Dhe askush tjetër pranë tavolinave

Një valle e lashtë lozej skutave
Gishtat e mia prej nikotine
Kruanin syrin e sëmurë të hënës
Kjo natë e esëll
Qenka fundosur si titaniku
Në gotën e dehur të dëshpërimit

Askush nuk ma zgjat dorën
Edhe dehja rri pranë tavolinës me mua
Dehja dhe askush tjetër
Nata e gjatë sa njëqind vjet qensh
Po i përtyp ndjenjat e mia të verbëta

ISHTE NJË NATË E GJATË

Sonte kam shumë mall
Më përvëlon mendimi
Kur më kujtohen
Flokët e shprishura të mjegullave

Ishte një natë e gjatë
Thua se ishin netët e thikave
Një zog i zi nate
Qante si kukuvajka e pikëlluar

Ku ta shuaj etjen e mallit
Unë këndeje oqeanit të verbër
E ju andej
Bjeshkëve të çmendura

Kujt i përket kjo pasqyre e hirtë
Duart e erës dridhen si thupra
Mes gishtave të degëve qajnë mjegullat
Nata e gjatë
Kotet mbi ëndrrat e ullukëve

Stërkalat pikojnë
S'ndalen as të reshurat e çmendura
Nëpër shpirtrat e gjetheve
Një shtambë e thyer vajton te ullinjtë
Gjumin e pagjumë të natës

PËRTEJ ËNDRRËS SË PREMTUAR

Ecim binarëve të trishtuar
Ecim si zogjtë e ngrirë
Dimri i verbër
Shkel mbi njomësin e barit

Nga majat e plepave pikon nata
Sytë e qenve endacak
Si flamujt e pikëllimit
Kanë mbetur të vetmuar

Ishin kohërat e egra
Acari i tërbuar brente hekurin
Ullinjtë në kopshtin e mollëve
I lënë peng degët e thyera të kujtesës

Nën hijet e pritjeve të ndaluara
Si trishtimi i hidhur
Rritej përroi i kujtimeve
Një etje e paparë lëpinte erën

Përtej ëndrrës së premtuar
Ne mbetëm lakuriq si hëna
Mbi supet e lodhura të malit
Era i shkundte serenatat e vjeshtës

Një mjegull e zezë i lëshoi krahët e etjes
Tej fushave të pakorrura
Qante një drapër i topitur
Ne pritëm mbi njëqind vjet
Ardhjen e një stine
Pak më ndryshe se kjo
Mëngjesi ishte larg shumë larg

JETOJNË ME DY LËKURA

Njerëzit vetëm në rrugë
Janë pa brenga
Nëpër dhomat e ngushta të lagështisë
Turfullojnë si kuajt e egër

Askush askënd nuk e duron
As vetveten
Kur u mungon qeshja
Ia zënë rrugën mjerimit të rrugës

Në pamje të parë duken të ekzaltuar
Kurse në të dytën
Më dhëmbët artificial
Brejnë hekurin e ndryshkur

Jetojnë me dy lëkura
Njerën e veshin në shtëpi
Kurse të tjetrën
Me shumë xhelozë e rruajnë për çarshi

I PËRCJELLI ME LOTËT E SHIRAVE

Valixhja ime
I ka dy ngjyra të pakuptimta
Kur më duhet njëra prej tyre
I hapi portat e erës

Dimrat i pres dhe i përcjelli
Vetëm me ato ëndrra
Që fshihen në valixhen e verdhë
Kurse pranverën dhe vjeshtën
I përcjelli me lotët e shirave

Më pastaj
Kaloj në anën tjetër të rrugës
Dhe nën urat e qytetit
Në lotin e trishtuar të dimrit
I laj sytë e përgjumur të shtrezave

NJË PJALM I ACARTË

Ky dimër i mbrapshtë
Ka zënë e po i përngjan
Çative të ngrira
Në fërshëllimën e erës
Dëgjohen lehjet e oxhakëve

Një pjalm i acartë
Po i kreh flokët e pikëllimeve
Dimri sërish ecën me pallton e vjetër
Bardhësia e paepur
Pikturon natyrën e vdekur

Kallkanët zbresin deri në tokë
Ecin si të dehur kalldrëmit
Një kryq i ngrirë në lumë
Me gishtat e holla të ditës
Ia ledhaton sytë e lëbyrta të mëngjesit

JEMI ÇDO GJË NGA PAK

Ndoshta është më mirë
Që kështu të mos duken gjerat
Këto këpucë të arnuara
Nuk u përshtaten ushtarëve të lodhur

Gjërat duhet të vendosen
Sipas simetrisë së erës
E jo të duken qesharake
Dhe t'u përngjajnë pulave të lagura në shi

Ne gati asnjëherë
S'i ndryshojmë mendimet tona
Jemi të ngurtë
Kur ecim hamë dhe pimë

Jemi çdo gjë nga pak
U përngjajmë gjërave të ngurta
Ndoshta është më mirë në këto çaste
Të jemi flutura të metalta

Prishtinë, 28 mars 2014

PO ZGJOHEN MAKTHET

Nën një rrasë të kuqe mermeri
I fsheha ëndrrat e mia
Kur dola në rrah
Ishin të mbyllura të gjitha shtigjet

Kah t'ja mbaj
Ku të shkoj pa ëndrrat e mia
Kjo udhë e gjatë nuk paska të bitisur
Jashtë portave
Zuri të fryjë një erë e marrë

Brenda meje
Po hungëron e kaluara
Mjaullimat e maceve
Me shekuj dëgjohen në këto troje
Dëgjohen edhe piskamat e fëmijëve

Nëpër ninullat e përgjumura
Po zgjohen makthet
Kjo vinjetë paska mbetur si relik
Në faqet e pluhurosura të librit
Të jetës
Me shekuj asnjë njeri
Nuk e shfletoi dhembjen

DISA METEOR ENDACAK

Teksa u takova me vetveten
Një erë e çmendur
frynte nëpër rrashtën time
Si t'ja shëroj duart e këtij druri
Që i vuan plagët e Gjergjit

Ku venë netët e ngarkuara
Me dhembje
Asnjë fjalë nuk flet trangu i plagosur
Teksa eci nëpër rrugën e verbët
Një njeri i moshuar
Grindet me fyellin e një balade

Nata fshihet pas një tmerri
Fshihen edhe gjethet e fishkura
Nën shpirtin stoik të rrënjëve
Milingonat e kuqe
Hedhin vallen e mortit

Vallëzojnë edhe gjethet
Një trung i vetmuar në rrah
Bisedon me shiun
Disa meteor endacak
Me trasta nën sqetull
E paskan marr
Rrugën e gjatë të kurbetit

NETËT ISHIN STERRË

Në çdo kohë dimër ose verë
Trokite nata në portat e mëdha
Trokite me tërë trishtimin e rrapëllimave
Ulërimat e ujqërve
S'kishin të ndalur sokakëve të kalldrërta

Netët ishin sterrë
Nga dritarja dukeshin si fantazma të zeza
Vinin në çdo kohë të ngarkuara me urrejtje
Vinin ta shuanin tërbimin e egër
Mbi shpirtrat e njoma të fluturave

Ishin ato kohëra të liga
Asnjëherë nuk kemi ditur
Se si do të gdhijë mëngjesi i së nesërmes
Në jetët tona me ankthe
Pritnim me padurim t'i shohim rrezet e diellit

Askund dritë dhe ngrohje
Në shuplakat e acartë të dimrit
Mbinin kallkanët dhe këputeshin shpresat
Kurse netët ishin të gjata në krahësim
Me pritjet tona
Të pashpresë në fund të tunelit

SI NJË MARINAR I DEHUR

Sonte dua të bisedoj me ujin
Lëngun që rrjedh
Nga shpirti rebel i mjegullave
Të bisedoj
Për problemet e fjalive
Që herë thuren e herë shthuren

Të eci nëpër kujtesën e dallgëve
Si një marinar i dehur
T'i përqafoj
Burimet e shpirtit tënd
Pastajë të eci nëpër tehun e një tregimi
Ku mund të rriten
Vetëm parathëniet e shiut

E më vonë të dal në takim me vetveten
Të shoh
Se si mund t'i përmirësoj gabimet
E të reshurave
Se përndryshe do më ikën gjumi
Edhe ashtu
Ka kohë që s'mund të fle si njeri

THONJTË ZUNË TË NA BIEN

Ishte dimri i zi
Kur shkelnim zbathur
Nëpër borën e zeshktë
Të një nate të paharruar

Thonjtë zunë të na bien
Prej gishtave të këmbëve
Po këputen trishtimet
Po bien si dardhat e kalbura

Po ashtu një acar edhe më i zi
Na e ngriu lotin në sy
Nga ajri i ftohtë
Si druri i djegur kërcitnin degët

Njerëzit kalonin rrugëve
Kalonin me hapat e dhelprës
Mbi akullin e një mëngjesi
I cili posa doli nga strofulli

Veriu i ngriu pemët nëpër fusha
Vetëm në shtyllat e telave
Dukeshin zogjtë e verbër
Se si i vajtonin krahët e thyera

Ishte fundi i një stine
E cila akoma s'kishte filluar
Ky dimër i zi
Na e ngriu gjakun në damarë

MBASE ERA E VJESHTËS

Rri në brendinë e kësaj nate
Këndesi kryeneç
Këndon një psalm të vjetër
E cila këndohej
Para gjenezës së njeriut

Nën pemitet e lagjes
Ishin mbledhur mushkonjat
Si një hije e lig
Dukej ajri i tymosur atë ditë
Ku lozej një valle e lashtë arkaike

Era i këpute degët e mushmollës
Lulja e jargavanit
Sivjet nuk kishte çelur
Asnjë lule të shëndosh
Mbase era e vjeshtës e kishte shkundur
Pjalmin e të gjitha rrënjëve

NË FUND ISHTE FJALA

Në fund ishte fjala
Fillimi kishte mbetur
Diku larg pamjes së njeriut
Një hije e dyshimtë
Vraponte për të mbërri asgjënë
Dhe akoma
Është në vrapim e sipër

Të kujt janë këto hije
Që herë dalin para meje
E herë zhduken
Pas ëndrrës së njeriut të humbur

Kur e zura fundin
Fillimi kishte mbetur
Diku në mes të rrugës së manave
Dhe e përtypte ditën
E cila vuante
Nga një sëmundje e panjohur

Tani më nuk di se ku jam
Në fund të fjalisë
Ose në fillim të tregimit
Ndoshta fillimi
Akoma nuk është ngjizur
Me këto degë të njoma dafine

TË KUIJT JANË KËTO DUAR

Nga silueta e ime
Nuk paske mbetur asnjë hije
Gjymtyrët e këputura të mjegullave
Po i përqafojnë përsëritjet e shirave

Në peizazhin e mykur
Të qytetit buzë gurgullimës së valëve
Gjymtyrët e mia të thyera
Po u përngajnë vitrazheve të vjetra

Sa herët paskan ikur zogjtë
Nga plepat e bardhe të kujtesës
Një shi imcak si pjalm bore
Hyri nëpër xhepat e erës

Kroit të fshatit akoma nuk iu është
Turbulluar mendja
Buron si para njëqind vjetëve
Sa që i përngjan lotit të kristaltë
Të njeriut që do të vij nesër

Prishtinë, 29 mars 2014

I njihte vetëm lutjet pagane
Cikli i dytë

I NJIHTE VETRËM LUTJET PAGANE

Unë nuk di asnjë lutje
Me kohë jeta më mësoi të mos lutem
Mbase as nuk kisha
Se kujt
Sa herë që njerëzit gjunjëzohen
Zvogëlohen dy herë më shumë

Im at ndjesë pastë
I njihte vetëm lutjet pagane
Ishte një lis i çuditshëm
Nuk i besonte asnjë libri të shenjtë
Besimi i tij ishte vetëm kënga maje krahu

I urrente njerëzit
Që binin në dy gjunjë
Duke iu lutur armiqve të përbetuar
Ai eci dhe vdiq vertikalisht

Më duket se
Lutjet nguliten në shpirtin e njeriut
Që nga fëmijëria e hershme
Unë kurrë nuk mësova asnjë psalm
Hyra nëpër udhët e jetës
Pa u përkulur
Pa ditur asnjë lutje eca udhëve të gjata

KJO MUNGESË E ARSYES TONË

Kur jemi të vetmuar
Si gjithmonë
Nuk i ngjajmë vetvetes
Një tjetër njeri i huaj
Banon në qenien tonë

Për rreth nesh i shikojmë gjërat
Si diçka që nuk kanë
Kurrfarë vlere
Kjo mungesë e arsyes tonë
I ka sytë e verbër

Ne humbim nëpër rrugët e humbura
U përngjajmë kuajve pa mëgojëza
Flokët më shprishen si jelet
Dhe me sandale të kuqe
Kalojmë tutje kujtesës

Mendojmë se s'na sheh askush
Sepse ashtu ne vetë dëshirojmë
Parakalojmë
Si hijet e turbullta
Nëpër mendjen e erës së shthurur

I GJEN TË HAPURA PORTAT

Marr dy grusht hije të bardhë
Nga shpirti krenar i rrapit
Edhe një degë dafinë
Që t'i përngjaj pishtarit
Dhe filloj rrugëtimin tim të parë

Nëse mbërri në cak
E di se nuk e lash lakuriq atdheun
Ecja ime do jetë e gjatë
Domosdo
Më duhet t'i kaloj rrugët e ferrit

Kështu vepruan edhe të parët e mi
Me bukë e pa bukë
Ecën ledheve të historisë
Por pishtarët gjithmonë i lënë
Të ndezur në shpirt

Dimrat janë të gjatë
Dhe të ashpra në mërgim
Kudo takohesh me dyer të mbyllura
Vetëm në atdheun e zogjve të shenjtë
Në çdo kohë dhe orë i gjen të hapura portat

AKOMA NË PORTRETIN E ERËS

Ishte mbrëmje
Kur ti tentove të shndërrohesh në ikje
Unë u ula mbi tastierat e lodhur
Dhe në portretin e erës
Pikturove epitafin për ujin

Ngjyrat kishin një mallëngjim lotësh
E verdha
Më nuk ishte e verdhë
As e kuqja e kuqe
Çdo tubë ngjyre më dukej si nata e zezë

Desh më pëlciti plaga që po më kullon
Ku me të gjet moj grua
Kur humbe mes këtyre ngjyrave
Në cilin spektër
U zhduke kaq kollaj
Si me të gjet kur ti s'pate asnjë ngjyrë

Akoma në portretin e erës
Më dalin parasysh
Siluetat e ikonave të gjelbra
Në sytë e grave të tjera
I kërkoj sytë e tua
Të humbura diku nëpër galaktikë

THOSHTE NJË PLAK

Nën këtë rrap
Ishte dikur varri i gjyshit tim
Kjo tregon qartë
Se në Ballkanin e trazuar
Nga shtatë vetë varrosen
Në një metër katror

Kështu edhe na humbin fijet
Thoshte një plak
Nëse zhdukemi nën dhe
Çfarë mund të lëmë pasardhësve
Mbi dheun
Që për çdo ditë po tretet si kripa

Ky varr duket si guri i pangjyrë
Mos varrosni njeri këtu
Se një ditë
Do vij radha edhe neve
Të na varrosin
Në varrin e pafat të dikujt tjetër

NGA NJË ARKIVOL I HIRTË

Ishte koha e pakohë
Kur dunat prej dheu
Mbinin si kërpudhat
Mbinin si trishtimi
Nga lotët e nënave
Varret e djemve tanë ushtarë

Njeriu vritej pse ishte shqiptarë
Për çdo muaj
Nga një arkivol i hirtë
Kthehej tërë pikëllim
Dhe varrosej në plagët e Kosovës

Nuk na lejonin as t'i ledhatojnë
Dërrasat e hirta
E jo më t'i hapim
E të përshëndetemi
Për herë të fundit me të dashurit tanë

Ishte një kohë e trishtë
Kur lotonin çatitë e mrrolura
Nënat në të zeza
U përngjanin korbave që fluturonin
Nëpër qiellin e vrarë të Kosovës

TI I PËRNGJAN NJË SHPRESE

Kur takohem me ëndrrën tënde
E nga sytë e tua
Pikojnë eliksiret e dashurisë
Pikojnë si rrëshira
Gjymtyrët e njoma të degëve

Ti i përngjan një shprese
E cila i kalëron
Nëpër shpirtrat e megjullave
Kurse unë në gjumin e ëndrrës tënde
I hulumtoj shtigjet e pagjetura

Herë i përngjaj qeshjes së lules
E herë pjalmët të brymës
Në duart e tua
Shndërrohem në ajër
Askush nuk mund të më preki

Ti shtrihesh mbi shuplakat e erës
E i ledhaton burimet e shirave
Ëndrra zgjohet nga gjumi
Dhe me flatra prej megjullave
Drejtohet hapësirave të paanë

DIKU NË KATET E SIPËRME

Ne sërish deshëm t'i ribëjmë
Duart tona
Ëndrrat banonin
Diku në katet e sipërme
Banonin në vetmit e drurëve

Ende edhe sot pas shumë
E shumë viteve
Më kujtohet qeshja e jote
Ishte si një gurgullimë përroi
I përngjante zërit të bilbilit

Ne ishim aq të lumtur
Sa që bota na dukej një gastare
Në miniaturë
Kurse sytë e tua të kaltra
Më dukeshin
Si dy dete të pashpresë
Që askund s'shihet fundi

NËPËR GJYMTYRËT E MJEGULLAVE

Kur nuk patëm se çfarë të bëjmë
Në imagjinatën tonë
I krijuam trupat qiellor
Unë shikoja meteorët me bisht
Kurse ti s'i ndaje sytë nga hëna

Të kujtohet ecëm zbathur
Nëpër gjymtyrët e mjegullave
Unë i shkelja lehtë ëndrrat e yjeve
Kurse ti më tërë peshën tënde
Rëndoheshe mbi këmbët e mia

Kështu netët s'kishin të përfunduar
Unë i krehja flokët e hënës
Kurse ti
Me tërë dashurinë e adoleshencës
I ledhatoje meteorët endacak

Dikur vonë kur edhe vet qielli
Fundosej në ëndrrën e natës
Ty të zinte gjumi foshnjarak
Flije mbi gjethet e njoma të vjeshtës
Dhe qeshja jote
Përngjante me aromën e barit

PO NDODH DHE NJË GOLGOTË TJETËR

Mbi njëqind vjet
Po shtegtojmë nëpër udhët e atdheut
Kudo plagë
Nëpër sokakët e dhunuar
Mbi degët e thyera të rrapit
S'pushojnë britmat e fëmijëve

Këtu edhe uji dënes
Lisat s'i ndalin këngët vajtuese
Kur shirat bëhen lot

Nënat me nga një ose dy kërthinjë
Largohen shtigjeve të panjohura
Ikin diku larg për t'i ruajtur
E rritur fëmijët e atdheut

Nuk lëmë gurë pa mallkuar
S'lëmë vend pa i kërkuar varret
Të afërmit po dynden në qiell

Kjo dyndje e madhe
S'ndalet nëpër udhët e botës
Pas dymijë e ca vjetësh
Nëpër shpirtra njerëzish
Po ndodh dhe një golgotë tjetër

TI RRITE SH SI LULEBORA

Si një mbret pa fron
Rri ulur mbi qerpikun
E syrit tënd të kaltër
Dhe pikturoj qiellin surrealist

Me yjet e mëngjesit
I kalërojë sekondat që s'mbarojnë
Ti rritesh si lulebora
Në afshin e paharruar
Të natës lozonjare

Ndoshta edhe ishte mesdita
Ku ta di unë tani
Kaluan më se njëqind vjet
Dhe kurrë më nuk u pamë
As nëpër ëndrrat tona

Nuk më kujtohet a u largove ti
Ose unë u shndërrova në ikje
Të pandalshme
Por me siguri ishte diçka
Mes këtyre gjërave që sot
S'mund të shpjegohet me fjalë

Prishtinë, 30 mars 2014

Ishte natë kur abdikuan yjet
Çdo kujtim atë çast u shemb
Ndoshta nuk ishte
As natë e as ditë
Ishte diçka mes çdo gjëje

Por ishte diçka e paqartë
Mes natës dhe ditës
Mbase ishte
Pjesa e një harrese të harruar

MË TREGO KU ISHE MBRËMË

Ti më vjen
Kur unë më nuk jam me vetveten time
S'jam as me ty
Njëqind dreqër sorollaten si hijet e zeza
Në kokën time të pabindur

Më trego ku ishe mbrëmë
Flokët e kujt i krihte era e çmendur
Kur pritja pinte ujë
Nga shuplakat e gjetheve
Më kujtohet kur degët ishin lakurique
Si shpirti i kësaj mbrëmjeje

Ne ishim si qyqet
Në çerdhet e huaja i lëmë vezët
Kur u kthyem në atdhe
Nëpër degët e kujtimeve të hidhura
Këndonin kukuvajkat

Ti më kthehesh kur unë zhdehem
Nga trishtimet e mia
Më kthehesh kur më ikin flokët
Ka kohë që ky dimër i ashpër
Lëshoi rrënjë
Në kujtesën time të shthurur

EJA SONTE KËSHTU E TËRA

Nëse ke dëshirë e dashur
Eja sonte kështu e tëra
Të hymë nëpër ëndrrat e tua
Kaluan mbi pesëdhjetë vjet
Që vrapuam udhëve të vegimeve tona

Mos u frikëso
Nuk jam njeriu që i lëndon
Ëndrrat e të tjerëve
Në daç ëndërroje edhe djallin me bisht
Por mua mos ma lësho dorën

Si të më pengojnë ëndrrat e tua
Kur ti hyre në mbiemrin tim
Hyre në jetën e një trishtimi
Duke ma dhuruar
Dashurinë e tërë botës

Shikoje këtë zambak të bardhë
Që rritet vetëm në Prizren
Nën rrënjët e tij është shpirti i njeriut
Që të deshi
Më shumë se vetveten

NJË DHEMBJE PREJ BARI

Njerëzit ecin mes kolonadave
Shkojnë paralel me erën
Deri në pambarim
Ajo rrugë e gjatë nuk ka të bitisur

Vështimet e tyre janë të dyshimta
Kush e di se sa lloje tregimesh
Fshehin nëpër trastat e dhirta
Dhe valixhet e drunjta

Ecin duke i kruar dhëmbët e palarë
Me thonjtë e paprerë shtrydhnin
Portokajtë nëpër gota të plastikës
Dhe i ngacmojnë dregëzat
Në trupin e njomë të drurit

Nga plagët e ditës si rrëshira kullon
Një lëng i bardhë
Kullojnë edhe gjethet e verdha
Një dhembje prej bari

Kjo rrugë e gjatë që s'ka të sosur
Kryqëzohet diku në fund të horizontit
Kryqëzohet me lumenjtë
Që derdhen nëpër dete të verbëta

PRESIN NUSET E PESHKATARËVE

Dy sy të uritur si dy dete
Dënesin në heshtje pa zë
Mbi platformën e anijes së humbur
Qajnë edhe dallgët me ngashërim
Qajnë fatin e peshkut të artë

Deti i gjerë përkundet mbi tallazet
E një shprese të rrejshme
Këtu në këtë mjerim
Me shekuj nuk ndalet vaji i peshqve
Me tërë trishtim
Fundoset një balenë e verdhë

Disa peshq fluturues kanë mbet peng
Mbi kuvertën e anijes së humbur
Para një shekulli është nisur
Një mëngjes i ri
Dhe akoma s'ka mbërri në mol

Në brigjet e dhunuara të Adriatikut
Tërë shpresë
Presin nuset e peshkatarëve
Fanarët s'kanë vu gjumë në sy
Herë kyçen
E herë shkyçen si dhimbjet

KALI IM PREJ MJEGULLE

(Baladë)

Kali im i egër
Kali im i bardhë prej mjegulle
Mbase paske harruar
Se jemi miq të vjetër

Sa e sa luftëra
I përjetuam së bashku
Herë vrapuam xhadeve me trastë
Të zbrazët
E herë
Nëpër istikamet e trishtimeve
I zbrazëm pushkët e mbushura me barot

Më duket se jemi aq të moshuar
Sa që nuk mbajmë në mendje
Se kur u takuam së pari

Në cilët llogore ia lidhëm plagët
Njëri-tjetrit
Duke shkruar letra me ngjyrë gjaku
Të dashurve tanë

Mbi dyqind e më shumë vjet
I mbanë këto mëgojëza të erës
Kali im i bardhë kali im i mirë

Në dyqind tregime fantazmagorike
Lëmë nga një gjymtyrë peng
Atdheut tonë të copëtuar
Kali im i çmendur
Kali im i mirë
I mbathur me potkonjtë e mjegullave

2.

Të kujtohet kur pjalmonthe dimri
Na u ngrike gjaku nëpër damar
E trastat i kishim të boshatisura
Mungonte buka e myktë
Dhe baroti i lagtë
Por ne e kafshonim
Egërsisht kafshonim ashtin e tokës

Kali im i mirë
Kali im shpirtbardhë
Sa herë që më bien ndër mend
Hingëllimat e tua të trishtuara
Më rrëqethet gjaku nëpër dej
Kali im i bardhë
Kali im prej mjegulle

3.

Nuk di miku im
Por një ditë
Ne duhet të takohemi
Domosdo do të shihemi
Në rrugën tonë të gjatë

Të kujtohet mbrëmja
Kur e hapëm istikamin e fundit
Ishte ora e kobshme
Krifat e tua të mëndafshta
Mbetën peng
Në duart e mia të djegura
Kali im i bardhë
Kali im prej mjegulle

ASKURRKUND NË BOTË

Në qytetin tim
Pash ulërima të rrugëve
Qepenat i përngjanin arkivoleve
Njerëzit vraponin
Me nga një trishtim nën sjetull

Kur dolën në shesh
Bijtë e tërbuar të ujkonjave
Kafshonin kërthinjtë në djep
Kafshonin ashtin e thyer të drurit
Sa ishin të tmerrshme
Ulërimat e bishave që quheshin njeri

Një rrap pesëqind vjeçar
Akoma sot po i vuan
Traumat e asaj dite
Oxhaqet jetojnë të mërrolur
Kaloj një dekadë e më shumë
Ende nuk qesin tym të bardhë

Në qytetin tim
Qepenat i përdorëm në vend të qivurit
I vrisnin edhe të vdekurit
Askurkund në botë nuk janë vrarë e varrosur
Njerëzit nga dy herë në ditë
Përpos në Kosovën tonë martire

GJATË TËRË NATËS

Ishte një dhembje në ajrin e mykur
Sekondat mateshin me peshore argjendari
Një orë e vjetër e murit
Ka kohë që e kishte ndal tiktakun

Ajri i verdhë dridhej si një lastarë ne erë
Dy palë duar të ngrira
Mbështjellë për trungun e rrapit dënesnin
Nën rrënjët e shekullit rëndohej frymëmarrja

Nuk shoh ndonjë rrugë tjetër
Këtu qenkan mbyllur të gjitha dritaret
Dryni i çeliktë rri varur në derë
Vetëm ajri i acartë depërton nën poret e ditës

Paskan vdekur edhe zërat e erës
Kjo qetësi para stuhisë
Më duket si një mashtrim optikë
Gjatë tërë natës nuk pushuan të reshurat

KJO NATË STERRË

Ky shelg i braktisur
Sa shumë po i ngjason
Pikëllimit të njerëzve të vetmuar
Prej secilit gjeth sonte po shtrydhet
Nga një copë dhembje

Lartë në qiellin e mbuluar
Me trishtim
Një hënë e zhveshur deri në ashtë
Poshtë nën dheun e zi
Djajtë lozin vallen e mortit
Një yll i pashpresë dënes
Mes degëve të thyera të erës

Sonte një shelg i vetmuar
Si kërpudha po mbin
Në sqepin e thyer të korbit
Kjo natë sterrë
Pret çastin
Të fluturojë në erë

DISA FJOLLA TË NJË KËNGE

Me shpirtin e tyre delikat
Ditët po më duken të heshtura
Po ecin kokulur
Si perëndi të rrëzuar
Po ecin
Që nga shpirtrat e shirave
Të shtrydhnin pikëllimi i një çasti

Kjo heshtje e pangjyrë
Fshihet pas kambanores
Fshihet dhe po e përgjon melodinë
E një psalmi të harruar
Zogjtë e verdhë
Nuk këndojnë më në qytetin tim

Disa fjolla të një kënge
Paskan mbetur përherë peng
Nën tingujt e gërnetës
Kush
Dhe si do të këndojnë sonte
Këngët e paharruara të Vaçe Zelës

Prishtinë, 31 mars 2014

ECIN SI KUAJT

Ka njerëz të tillë që nuk flenë
Mbyllin sytë me shpresë
Se e mashtruan gjumin

Ecin si kuajt
Mbase imagjinojnë
Se mund të flenë
Në trokun e pemëve

Disa të tjerë
Që flenë nëpër faltore
Zgjohen të përgjumur
Si macet nëpër bankina

U përngjajnë kuajve të lodhur
Ecja e tyre duket si troku i egër
I një beteje
Që kurrë nuk përfundon

Ecin dhe flenë miqtë e mi
Disa nën ura të braktisura
I imitojnë bohemët

E ca të tjerë
Me pantallona të shqyera
Rendisin në rruzare plagët e kujtimeve
Dhe ecin si kuajt gërdallë

Ecin si erërat e dehura
Pa i ditur qëllimet e ecjeve të tilla
Ecin e s'ndalen miqtë e mi
S'ndalen asnjëherë
T'i lëpijnë plagët e pashëruara

NË DISA PJESË TË QYTETIT

Sapo zbres nga flatrat e erës
Ndjej nga brenda një acar
Unë s'qenkam në qytetin tim
Këtu paskan ndryshuar rrugët

Njerëzit ecin të shpërfillur
Të ngarkuar si devetë
Me problemet e përditshmërisë
Ecin deri në pafundësi

I njoha
Ose më njohën
Vetëm disa hije endacake
Të lagjes së vjetër
E cila s'paska pësuar asnjë ndryshim

Këtu edhe njerëzit
Janë po me ato pamje groteske
Vdesin në çdo kohë
Vdesin duke kënduar zëshëm
Psalmet e tyre pagane

Në disa pjesë të qytetit
Qenkan rritur pa masë çatitë
Kurse në disa skuta të harruara
Kanë mbetur ashtu siç i lash në adoleshencë

AS UNË NUK JAM POETI REBEL

Nuk janë më këtyre sokakëve
Ato kafene me tavane të ulëta
Që i frekuentoja në rinin time
Në këtë lagje
Janë rritur ndërtesat
Sa që kapin qiellin me dorë

Çuditem me njerëzit
Por mua më merr malli
Për një pjatë të fasules pa mish
Dhe për cigaret
Kur i këputja në gjysmë
Për ta përgjysmuar kollën
Që mos t'i pështyjë mushkрит

As unë nuk jam poeti rebel
I dikurshëm
Që asnjëherë s'lashë dy gur bashkë
I ngacmoja fluturat e përgjumura
Kur thithnin
Ajrin e përlotur të mbrëmjes

Asgjë më nuk është
Si në kohërat e shkuara
Nëpër rrugë të papastra
Enden shiringat me disa lloje vashash

Enden ato me kokë të mbuluara
Dhe ato të tjerat me gjokse artificial
Që se qajnë kokën
Kur bie
Ose nuk bie shi me muaj
Në shpirtin e thatë të etjes

ZBRAZËTIA E SOKAKËVE

Sa herë dal në rrugë
Shoh njerëz të fshehur në vetvete
Bisedojnë me trembjen e frymëmarrjes
Si me fëmijët e tyre dikur

Miqtë e mi për çdo ditë
Po boshatisen si rrugët kur bie shi
Ngjanë edhe e kundërta
Zbrazëtia e sokakëve
Fundoset nëpër shpirtrat e tyre

Kur lodhen gjejnë një stol të zbrazët
Dhe duke biseduar me të
I harrojnë hallet dhe problemet e ditës
Vonë në mbrëmje
Perëndojnë në vetvete

Perëndojnë duke pritur një të nesërme
Pak më të lumtur se e sotmja
E nëse zgjohen nga gjumi i përdalë
Asgjë nuk presin më shumë
Seç përjetuan një ditë më parë

*Me kohë e krijuam harresën
Cikli i tretë*

MBI PJATAT E PALARA TË MBRËMJES

Kur më zë kotësia
Dehem me zbrazëtinë e pafund
E cila kudo po më shoqëron
Më duket se
S'do të më largohet deri në vdekje

Jam i zënë me vetveten time
S'kam kohë të merrem
Me gjëra të pavlera
Nga gishtat e mia të nxira prej nikotine
Si rrëshira pikon
Një lëng i hidhur ngjyrë kafeje

S'kam kohë të hyjë në problemet
E të tjerëve
Aq të mëdha janë ato të mia
Saqë s'po mund ta ngriti kokën
Nga pesha e përditshmërisë monotone

Ecja ime i ngjason plogështisë së bastunit
Sa herë që hedh hapin e plogësht
Tremben mushkonjat e verdha
Tremben mizat e mërzitshme
Mbi pjatat e palara të mbrëmjes

FILLOVA T'I HA FRAZAT E PËRDITSHMËRISË

Dje isha i uritur
Asnjë kafshatë bukë mbi tavolinë
Nga uria e zezë
Mu errësuan sytë
Fillova t'i ha frazat e përditshmërisë

S'dija se çfarë të bëjë
Me një perde të zezë i fsheha mendimet
U largova nga dhoma e gjumit
Dhe diku ne maje të një plepi
Ja mbylla sytë urisë

Për drekë tentove t'i ha gjethet
Doja ta imitoj krimbin e mëndafshit
Por dhëmballët më mbetën peng
Në lëvoren e drurit të bardhë
Qante një milingonë

Para se të zbres errësira mbi urinë time
S'dije se çfarë kam për të ngrënë
Mbi tavolinën e zbrazët
Një kohë të gjatë vallëzojnë zorrët
Vallëzojnë edhe gazetatat e shqyera
Që nga kohët e demonstratave

NETËVE TË ACARTA TË DIMRIT

Mbi vitrazhet e një tempulli të lashtë
Që i kanë humbur ngjyrat
Stërkalat e shiut lozin
Një valle të vjetër arkaike

Lozin melodinë
E një gërnete të shurdhët
Që sonte po i kalon
Kufijtë e durimit njerëzor

Nën çarçafin e mbrëmjes së lodhur
Nga pagjumësia
Përzihen këmbët e erës së Veriut
Tok me duart e sëmura të pemëve
Nga këto pamje surrealistike
Shkunden gjethet e njoma të drurëve

Mëngjesi duket se kurrë nuk do të vij
Me qindra yje këputen
Dhe bredhin nëpër gjokset e qiejve
Bredhin si qentë endacak
Netëve të acarta të dimrit

ME KOHË E KRIJUAM HARRESËN

S'prish punë
Që s'ekziston kjo zbrazëti
Ti mund të prekësh kudo
Nëpër hapësirat e tejdukshme

Askurrë nuk ka ekzistuar harresa
Njerëzit në çdo kohë dhe sa herë donë
Mund t'i prekin gjërat
Në dhembjet e gishtave

Njerëzit me kohë e krijuan harresën
Kur deshën
Ta gjejnë një rrugë
Se si mund të ikin nga problemet

S'prish punë
Nëse sonte notojmë si të çmendur
Nëpër dhembjen e plagëve të erës
Aq shumë ka rënë shi
Sa që e këndelli kujtesën

Asgjë nuk ekziston nëse s'duan njerëzit
Ose ekzistojnë gjërat
Ashtu siç dëshirojmë ne të duken
Krijua edhe dhimbjen për ta harruar
Atë plagë të madhe të trishtimit

SOT ËSHTË DITA E FUNDIT

Ishte diçka e pa definuar
Rrinte si një peng i trishtuar
Mes harresës dhe kujtesës
Një nocion sa i dyshimtë
Po aq i mbushur
Me glorifikimin e pritjes

Ndoshta për herë të parë
Nesër menatë
Do të kem këpucë të reja
Do të m'i stolisin këmbët
Si të vdekurve
Asnjëherë as për festat fetare
S'kisha të mbathura

Sot është dita e fundit
Do të eci nëpër një rrugë
Tepër të gjatë
Prej harresës
Dua të zbres në dhomat e kujtesës
Ku vetëm në atë fushë të verdhë
Gjej prehjen e shpirtit tim

MË PËLQEN KJO HUMBJE KOHE

Për çdo ditë
Huazoj nga një gjymtyrë të egër
Prej drurëve halor
Dhe tërë ditën e lume
I kruaj dhëmbët e prishura të erës

Më pëlqen kjo humbje kohe
Edhe ashtu
Nuk jam i punësuar askund
Nga mosha ime
Po ikin edhe mizat e mërzitshme

Ka ditë kur kërkoj diçka
Që nuk ekziston në mendjen e njeriut
Por kokëfortësia ime nuk ndalet
Me këto kërkesa të marra

Një ditë në një vitrinë pash një grua
Duke bërë tatuazhin e pasqyrës
Shumicës nuk i interesohej
Kjo pamje bizare
Secili kalimtar
Kalonte ngarkuar me barrën e vet
Të ngarkuar me trishtimin e përditshmërisë

ISHA SHUMË I LUMTUR

Unë asnjëherë nuk desha
Të dallohem nga të tjerët
Dukja ime
Kurrë nuk më ka penguar
Ka pas
Edhe më të shëmtuar se unë

Isha shumë i lumtur
Që shëmtimi im
E kishte mendjen e shëndosh
Gjërat e logjikshme i pranoja ashtu siç janë
Kurse ato të palogjikshme
Vetvetiu
Nuk kishin vend në mendjen time

I doja sendet dhe njerëzit
Aq sa më donin ata mua
Kisha mundësi të jap të tjerëve
Aq sa mund të pranoja prej tyre

Kështu që më pëlqente kjo baraspeshë
Isha në gjendje t'i kuptoj edhe zogjtë
Kurdoherë më pëlqenin fluturimet
S'kisha nevojë asnjëherë
Për pasaportë biometrike

ASNJË NJERI NUK PËRGJIGJEJ

Befasisht zbrita nga pemët
E mendimeve
Poshtë në mëhallë
Lozej një valle e lashtë arkaike
Kishin zbritur edhe zogjtë e verbër

Një kalë i zi i përngjante natës
Sterra i kishte zgjatur duart
Dhe bisedonte
Në një gjuhë të panjohur me hënën
Yjet laheshin lakuriq
Në ëndrrat e shthurura të mjegullave

Asnjë njeri i gjallë
Nëpër rrugët e boshatisura
Vetëm zëri i qemanes
Mund të krahasohej me frikën
Që i kishte mbështjellë drurët

Një njeri me kukëza
Pandërprerë trokëllinte nëpër dyer
Që me vite nuk hapeshin
Trokëllinte edhe era drynin e ndryshkur
Asnjë njeri nuk përgjigjej
Pas atyre mureve të rrëzuara

VETËM NJË KUKUVAJKË E ZEZË

Shtatëdhjetë vjet qençe
Banonte në një kolibe të shëmtuar
Një jetë e pa jetuar
Që aspak
Nuk i përngjante jetës

Thonë se njeriu
Është shtatë herë më i fortë se guri
Vetëm ashtu thonë
Si fija e flokut
Lakohet shpirti kur e lëndon
Poleni i lules

Mbi çatinë e pambuluar
Të kolibes së vjetër
Asnjëherë s'fluturuan pëllumbat
Vetëm një kukuvajkë e zezë
Këndonte një elegji
Të lashtë Migjeniane

Prishtinë, 01 prill 2014

DHURO DIÇKA TË VOGËL NGA VETVETJA

Ti o njeri i mirë
Dhuro diçka të vogël nga vetvetja
Jepe atë që nuk i mungon askujt
E që secili prej nesh
Kemi aq shumë nevojë
Që mos të na mungoi asnjëherë
Në përditshmërinë tonë

Shiko atë njeri të verbër
Që kalon andej rrugës me shkop të bardhë
Mbushja një gjym me qeshje
Dhe dhuroja
Për mbarësinë e ditës së tij
Aq shumë ka nevojë ai njeri
Kurse ty as një cent nuk të kushton

Dhuroja të lutem edhe atij shurdhmemecit
Qeshjen gurgulluese të lumit
Aq pak i duhet
Sa për të qenë i lumtur ai njeri me kukëza
Dhuroja buzëqeshjen tënde
Edhe zogjve shtegtarë
Që fluturojnë deri në çerdhet e ripërtëritjes

Mos kurse të lutem
As gotën e mbushur të buzëqeshjeve
Për ata njerëz të pikëlluar
Që s'qohen prej tavolinave të papastra
Në kafenenë përballë plepave të bardha

Aq shumë kanë nevojë
Për një buzëqeshje njerëzore
Sa që vetëm Ju
Dhe secili prej nesh
Mundet me ua shtrij dorën
Secilit njeri që aq shumë ka nevojë
Një buzëqeshje të tillë njerëzore

MË LËNDOJNË GJËRAT E IMTA

Më lëndojnë gjërat e imta
Aq shumë më lëndojnë
Ato gjëra që s'mund të preken
Por të kafshojnë si bishat e padukshme

Më së shumti më lëndojnë
Qeshjet e njerëzve
Që janë të ngarkuara
Me një dozë të rënd ironie

Më lëndojnë edhe pikat e shiut
Që mi ngacmojnë flokët e pakrehura
Secili prej nesh kemi nga një pikëllim
Që s'duam të ja prishim gjumin
Nëse ngjan e kundërta pikëllohem i tej mase

fare lehtë mund të lëndohemi
Nëse ndonjë dorë e shtrirë
Mbetet e zbrazët
Dhe dridhet mbi ajrin e ndotur të mendimeve

Aq shumë më lëndojnë njerëzit
Që mund të ndihmojnë
Kurse në anën tjetër
S'lodhen aspak për nënat e vetmuara
Të martirëve të rënë në luftë

SHUMË PAK NA DUHET

Shumë pak vetëm pak na duhet
Që ta mbërrimë shkëlqimin e ditës
Dielli nuk lind për vetvete
Por i ngroh
Të gjitha speciet e botës

Një ditë perëndon me plotë shkëlqim
Kurse ditën tjetër
Tërë atë madhështi mbinatyrore
Ua dhuron
Bimëve dhe zogjve në fluturim

Dielli është i yti
Edhe i imi
I të gjithëve dhe çdo krijese që lëvizë
Në drejtim të akrepave
Të orës së diellit

Shumë pak na duhet
Të bëhemi diell për njëri-tjetrin

MOS O NJERI I MIRË

Në brendinë e gazetave ditore
Hasim lloj-lloj titujsh si për shembull
”Zgjate dorën”
Unë do thosha afroja shpirtin atij personi
Që ka nevojë për frymëmarrjen tënde

Nëse fqinji yt i parë
Vuan nga uria e përditshme
Nuk di
Athua vallë mund të quhesh ti njeri
Kur e shtron sofrën tënde
Me dhjetëra lloje ushqimesh

Ti ripërtyp nga disa herë mishin
E pjekur
Derisa miqtë e tu
Përtypin me dhëmballë të sëmurë skamjen
E përditshmërisë sonë

Mos o njeri i mirë
Unë njoh një kafshë të egër
Që sulmon vetëm atëherë
Kur është shumë i uritur
Kurse ti
Këtë punë e bënë duke u përtypur

NJË GJYM VESË

Vesa s'do të ishte vesë
Po t'i përngjante lotit
Të barit të verbër
Ajo çdo mëngjes i lanë sytë
Me dashurinë e bletës endacake

Sa herë që turbullohen shirat
Nga shtrati i mëngjesit
Zgjohen vegimet e vesës
Dhe i lajnë sytë
Në gjumin e përлотur të erës

Një gjym me vesë
Si një gotë eliksiri prej perëndisë
I shëron plagët e pashëruara
Të barit të lënduar
Ky mëngjes herët paska lindur sot

PAK AROMË DRURI

Posa i mbylli dritaret
Një shi i ngrohtë zë e vallëzon në dhomë
Vjen pëllumbesha e bardhë
Dhe troket deri në mëngjes
Në dritaret e mbyllura

Nuk më duhet sonte shumë lumturi
Pak aromë druri
Dhe qeshja e jote moj grua
Atë qeshje
Që ma dhurove dikur në vjeshtë

Nuk më duhet e tërë bota
S'kam nevojë
As për përqafimin e merimangës
Vetëm buzët e tua të mishta
Që të dehem nga një puthje magjike

Sonte bashkë me ty do ta presim
Lindjen e vesës
Do të presim
Që të lind dita në kurorën
Dhe shpirtin e barit stoik të dashurisë

KOHA KUR U PAMË

Të thash duhet të ecim deri në fund
Në këtë fillim
Vetëm zbrazëtinë e etjes
Mund ta prekim me gishtat tona

Kur mbërrimë ta shohim
Pasqyrën e boshatisur në mur
Fundi s'do të jetë larg
Por vetëm njerëzit do e ndryshojnë trajtën

Poqë se i prekim
Gjymtyrët e kësaj rruge
Do kuptojmë se fundi i një fillimi
Është klonimi i gjelbërimit

Duart tona do të lëvizin
Vertikalisht dhe horizontalisht
Deri te ato anije
Që nuk fundosen në asnjë det

Sot jemi në fillim të tregimit
Parathëniet i lëmë mes rreshtave
Të radhitur si ushtarët
E vdekur nëpër anije të verbëta

Ishte koha e një tjetër gjeneze
Koha kur u pamë
Me fillimet e kashelashave
Atë çast ndihej e vetmuar mbrëmja

Të thash se ishte një kohë tjetër
Pak më ndryshe se kjo e sotmja
Në fund të lagjes së evgjitëve
Kallej në prush një lëkurë dashi

Prishtinë, 2 prill 2014

SHËNIME BIOGRAFIKE PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli,

Prishtinë, 2002Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi**, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë**, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”, poezi**, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”, poezi**, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”, poezi**, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “ poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëdarja”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. **“Thirrje e gjakut”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. **“Puthja e gozhduar”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. **“Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë**, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.

15. **“Pema e bekuar”**, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. **“Bajraktarët e vatanit”**, poezi satirike, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
18. **“Stuhi në Kutulishte”**, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
19. **“Posa ikte nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot, 2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. **“Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. **“Hyji në Prekaz”**, poezi, “Qendra e Kulturës”, Kastriot, 2010.
24. **“Sinorët e hinore”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **“Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
26. **“Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. **“Kur likenet vallëzojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **“Ditari në vargje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **“Tingujt që nuk përfundojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. **“Shtegu i mallit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010

31. **"Korniza e thyer"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010
32. **"Zgjimi i gjëmës"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. **"Vallja mistike"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **"Merre kodin"**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **"Letër atdheut"** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **"Tejdukshmëria e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **"Përtej teje"**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **"Sa afër e sa larg"** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **"Vallja e zanoreve"**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. **"Ikja e eshtrave"**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **"Kalorësit e mjegullave"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **"Hingëllimat e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **"Kur pemët i ndërrojnë këmishët"**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **"Mirëmëngjes Imzot"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **"Kafshimi i mikut"**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. **"Atje tej maleve"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012

47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012
48. **“Portat e shpresës,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “,** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi,”** Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. **“Mos pyet për adresën e lumit,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“ Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala,”** Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. **“Thyerja e urave,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“ Trokëllimat në gjumin e dallgëve,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“ Në flokët e dëborës,”** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. **“ Kur filluan të flasin njerëzit,”** poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012

63. **“Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
64. **“ Lisi në rrënjët e veta”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. **“Eca ecëm dhe do ecim”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. **“Fëmijët e erës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. **“ Çast në fund të stinës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. **“Si të flas me drurët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, **“ Më pëlqejnë mendimet e tua”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. **”Andej dhe këndej kohës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. **“Zëri i heshtjes”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. **“Kush i lexoi letrat prej erës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. **“ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”**, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. **“Koha e ime dhe koha e jote”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” **Diku te një baladë”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. **“ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 **“ Ky def prej hëne”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.**“Pyesni zogjtë në ikje ”**,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013

79. “**Fërfërimë gjethesh**”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
80. “**Refrene yjesh**”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “**Te delta e mjellmave**”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “**Rinjohja**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “**Diku në fund të një fillimi**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “**Makthi i hijes**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “**Një zog prej uji**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
86. “**Asnjë fjalë nuk frymon**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “**Daullet e një nate**”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “**Sytë e gurtë të erës**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “**Kur dehen perënditë**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “**Fjetëm njëqind shekuj**” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “**Krakëllimat e natës**”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “**Ndjekësit e enigmave**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “**Atdheu i paçmuar**”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

94. **”Psalm i harruar ”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
95. **”Për kë po bie moj kambanë”**, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
96. **“Mbi flokët e ullukëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. **“Menatë vijnë lejlekë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. **“Loti i gotës së dehur”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. **” Stina asnjënëse”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. **“Dëneste bashkë me erën”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. **“Druri i pikëlluar”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. **“ Një grusht dashuri”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. **“Lëreni zërin tim”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. **“Shi në qytetin tim”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. **“Si trenat e verbër ”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. **“Zjarri i malli tim ”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

107 . “**Kur teshtinë era** ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

108. “**Mbi shpirtin e erës pagane** ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

109. “**Nëpër gjymtyrët e mjegullave** ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

PËRMBAJTJA

Në fund ishte fjala - Cikli i parë	11
Në zërin e trishtë të erës	13
Do e marr dynjanë	15
Bunaca	16
Po qan një ari i murrme	17
Këtu në Ballkan	18
Kur ikin zogjtë	20
Dehja dhe askush tjetër	21
Ishte një natë e gjatë	22
Përtej ëndrrës së premtuar	23
Jetojmë me dy lëkura	25
I përcjelli me lotët e shirave	26
Një pjalm i acartë	27
Jemi çdo gjë nga pak	28
Po zgjohen makthet	29
Disa meteor endacak	30
Netët ishin sterrë	31
Si një marinar i dehur	32
Thonjtë zunë të na bien	33
Mbase era e vjeshtës	35
Në fund ishte fjala	36
Të kujt janë këto duar	37
I njihte vetëm lutjet pagane - Cikli i dytë	39
I njihte vetëm lutjet pagane	41
Kjo mungesë e arsyes tonë	42
I gjen të hapura portat	43
Akoma në portretin e erës	44
Thoshte një plak	45
Nga një arkivol i hirtë	46

Ti i përngjaje një shprese	47
Diku në katet e sipërme	48
Nëpër gjymtyrët e mjegullave	49
Po ndodh një golgotë tjetër	50
Ti rritesh si lulebora	51
Me trego ku ishe mbrëmë	53
Eja sonte kështu e tëra	54
Një dhembje prej bari	55
Presin nusët e peshkatarëve	56
Kali im prej mjegulle	57
2.	59
3.	60
Askurrkund në botë	61
Gjatë tërë natës	62
Kjo natë sterrë	63
Disa fjolla të një kënge	64
Ecën si kuajt	65
Në disa pjesë të qytetit	67
As unë nuk jam poeti rebel	68
Zbrazëtia e sokakëve	70
Me kohë e krijuam harresën - Cikli i tretë	71
Mbi pjatat e palara të mbrëmjes	73
Fillova t'i ha frazat e përditshmërisë	74
Netëve të acarta të dimrit	75
Me kohë e krijuam harresën	76
Sot është dita e fundit	77
Më pëlqen kjo humbje kohe	78
Isha shumë i lumtur	79
Asnjë njeri nuk përgjigjej	80
Vetëm një kukuvajkë e zezë	81
Dhuro diçka të vogël nga vetvetja	82
Më lëndojnë gjërat e imta	84

NËPËR GJYMTYRËT E MJEGULLAVE

Shumë pak na duhet	85
Mos o njeri i mirë	86
Një gjym vesë	87
Pak aromë druri	88
Koha kur u pamë	89

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Nëpër gjymtyrët e mjegullave / Adem
Zaplluzha. - Kastriot : Shtëpia Botuese “ Fahri
Fazliu”, 2014. - 103 f. ; 21 cm

Adem Zaplluzha : f. 91-100

ISBN 978-9951-664-23-3